

1711 12/29 6 1/2 pignori data

Sammelbet!

D 1507

2

SELECTA LOGICA

QVAE

In alma Saxonum Ducali

ACADEMIA

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO

D O M I N O

GVILIELMO HENRICO,

DVCE SAXONIAE, IULIAE, CLIVIAE, MONTIVM,
ANGARIAE, GVESTPHALIAE ET
RELIQVA,

CONSENSV AMPLISSIMAE

FACVLTATIS PHILOSOPHICAE

PRÆSIDE

M. Gottlieb Stollen

LIGNIC. SILES.

publica Eruditorum disquisitioni subjiçiet

D. APRIL. A. O. R. C. I. O. C. C. X. I. I.

AVTOR RESPONDENS

GEORG SAMVEL GEMEINHARDT

CVRIA VARISCORVM.

J E N Æ

LITTERIS GOLLNERIANIS.

SELECTA LOGICA

In classe Saxonum Ducum

RECTORIS MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPIS AC DOMINI

D O M I N O

GUILIELMO HENRICO

DUCE SAXONIAE, VICE COMITIS MONTIVM,
ANGARIE, GVESTPHALIAE ET

REFLOVAVIAE

CONSENSU AMPLISSIMAE
FACULTATIS PHILOSOPHICAE

D. APRILIS A. O. C. D. CCXII

AVTOR RESPONDENS
GEORG. SAMUEL GEMMELINUS

DR. MEDICINAE
CURIA VARSIAE

LITTERAE GÖTTINGIANAE

actionis hinc instituta quibus est, cura vlt
A. 2

§. I.

Alii Logicam disciplinam cognoscendi, dijudicandi & communicandi veritatem definiunt. Alii vero & quidem minus recte, solam cogitandi sive ratiocinandi artem eam faciunt, doctrinam de interpretatione à logicæ finibus excludentes, quæ tamen genuinæ logicæ pars præcipua existit. Hi si tritum modo illud rite considerassent: Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter, finem rationis, & qui inde pendent, Logicæ terminos facile cognitos habuissent. Ratio enim non tantum scire, sed & hanc scientiam aliis communicare intendit. Communicamus autem vel nostras vel aliorum cogitationes, quæ, nisi clare ac distincte satis sint prolata, interpretatione omnino opus habent. Hoc autem fit conjectando & judicando, quod rationis sive intellectus operatio est, cujus cul-

A 2

turam

turam & perfectionem Logica unice & primario intendit. Quid enim interpretatio aliud est, quam ratiocinium, quo in sensum sermonis vel scripti obscuri inquirimus! Ut adeo constare facile possit, quo jure interpretationis doctrina ad Logicæ disciplinam referatur.

§. II.

Elucescit inde, Logicæ studium unicuique qui eruditi nomen sectatur, utile valde, immo summe necessarium existere. Sed patet etiam, insignis cum stultitiæ signum prodere, qui studio huic unice æternum inhaerere velit. Nam etsi v. c. aurifaber omnium suorum instrumentorum naturam & indolem accurate & methodice describere nosset, vix tamen unquam conficiet annulum; si aurum aut nunquam vidisset, aut ejus naturæ adeo ignarus esset, ut dolabra illud præparare vellet. Econtra si quis omnes auri ac argenti species ad unguem posset recensere, earum naturam accuratissime nosset, instrumentis vero aut plane destitutus esset, aut eorum usum tractandique modum ignoraret, pari cum priori gaudebit successu. Sic

Sic Logicæ studium, tanquam totius eruditio-
nis instrumentum qui negligit, novit quidem
aliquid, sed nec ordine nec distincte illud pro-
ferre poterit, confusum habebit variarum re-
rum chaos, quod & sibi & aliis nocere magis,
quam prodesse valet. Ast qui huic disciplinæ
unice incumbit, cæteris neglectis, is potius ini-
tium Philosophi, quam Philosophus appellan-
dus erit: certe Logica non magis facit Philoso-
phum ac sola instrumenta artificem. Unde
vulgatum illud: purus putus Logicus &c. di-
judicandum erit.

§. III.

Æque ineptire mihi videntur, qui Logi-
cam ad res plane incognitas adplicari posse si-
bi aliisque persuasum iverunt. Quomodo e-
nim judicabis de duarum idearum vel conve-
nientia vel discrepantia, si natura earum tibi
plane est incognita. Neque juvabit eos egre-
gium illud locorum topicorum inventum, qui
arculae tantum sunt, quibus confuse cogitata
ordine reponi possunt. Ast quid repones, si
aliæ disciplinæ nihil suppeditant, & quid habe-
bis,

bis, cui regulas tuas adplicare possis. Falluntur itaque hac in re omnino Ramus cum Scholasticis, itemque Raymundus Lullus * & Sæctator ejus P. Knittel in via regia.

* prodiit hic Argentorati. 1617.

§. IV.

Quod originem Logicæ sive Dialecticæ, ut alii vocant, attinet, * eam ab Ægyptiorum temporibus deducendam esse, historix philosophicæ gnaro vix persuadebis, cum satis notum sit Ægyptios omnia per traditionem docuisse, neque ullum alicujus disciplinæ systema ab illis confectum fuisse. Interim si logicam utentem à docente discernere velis; patet, illam cum ipsa ratione humana ortam esse, hanc ** vero primus in Systema quoddam redegisse magnus ille Græcorum Philosophus Aristoteles. Qui Calliopen pro Dialecticæ Auctore venditant, ludere magis videntur, cum hoc æque fabula sit ac Calliope ipsa.

* Ita quidem Jamblichus apud Stobæum serm. LXXIX. Revera Deus quispiam fuit, hominibus

bus dialecticam monstravit, & coelitus demisit: sive, ut nonnulli dicunt, doctus Mercurius, qui manibus dialecticæ Symbolum gestat, nempe Dracones se mutuo inspicientes: sive, ut illi contendunt, qui semper in Philosophiæ studio primas tenuerunt, Calliope maxima natu Musarum constantem orationis firmitatem, quæ redargui non potest, blanda gravitate excellentem, mortalibus exhibuit. *ex versione Gesneri.*

** Quod ipse Aristoteles Zenonem Eleatem inventorem Dialecticæ fecerit, sententiæ meæ, quam defendo, non repugnat. vid. Laert. IX, 25.

§. V.

Qui rationem contemnunt, verbum Dei contemnaunt, rationis sane cultura sine Numinis contemptu negligi non potest. Quod enim per rationem nobis innotescere voluit summum Numen itidem verbum Dei appellari quodammodo potest. Et hæc est lex illa, quæ à Deo inscripta est cordibus hominum testante Apostolo. Hinc quo facilius per rationem voluntas Numinis nobis innotescit; eo graviolem quoque pœnam impius ejus neglectus merebitur. Idcirco enim nec Ethnici excusationem ha-

habebunt. Magis itaque adhuc si peccant, qui rationis usum abhorrent, quam Cynici, * qui omnem rationalem Philosophiam tolli oportere existimarunt, etsi & hi peccaverint, dum doctrinam de vero bono, quam solam necessariam cognitu judicaverunt, sine doctrina de vero & falso recte dignoscendo accurate percipi posse putarunt. Quod ad excusationem eorum assertur, Logicam tum temporis usitatam, Sophisticen potius fuisse, quam genuinam Logicam, non sufficit ad absolvendum reos ab omni reatu, cum hunc defectum supplere, non omnem Philosophiam ** rationalem abjicere debuissent.

* Laert. VI. 103.

** Unde hac in parte Zeno eiusque sequaces Stoici à Cynicis abiere. Vid. Laert. in Zenone & Arrian. in Commentar. disputation. Epicteti lib. II. cap. 25. cujus verba hæc sunt: *cum quidam ex his qui aderant, dum Epictetus diserebat, dixisset, rationes mihi affer, quibus intelligentiam Logicam esse utilem: vis ut id tibi demonstrarem? inquit. Volo sane. Itaque demonstratione ad id concludam oportet. Quod ipsum concedente illo, unde inquit, cognoscet quando te argutis de-*
repe-

cepero? Tacente illo, animadvertisne, inquit
 ut tu ipse fateare Logicem esse necessariam,
 quum sine ea ne istud quidem scire possis utrum
 necessaria ars hac, an vero non sit existiman-
 da.

§. VI.

Iis, qui in rationem peccant, præ aliis
 accensendi sunt ii, qui nullam rationis certi-
 tudinem admittunt, quales sunt Superstitio-
 si quidam, qui omnem rationis culturam
 neglexerunt, & ex nimia quadam pietate in
 hanc impietatem prolapsi sunt. Quod ad vi-
 ros ingenio & iudicio pollentes attinet, qui
 Sceptici vocantur, nullum unquam fuisse
 puto, qui, nullam asserens dari certitudinem,
 omniaque æque incerta esse, contra conscien-
 tiam non locutus sit. Immo certum est, i-
 psam Pyrrhonem quædam statuisse, si non
 certa, tamen probabilia. vid. Laert. in Pyr-
 rhone.

§. VII.

Hoc tamen non negandum, innumeras

B dari

dari veritates, quarum certitudo adhuc latet, modo hoc verum maneat, esse quasdam veritates, quarum certitudo adeo clara est, ut de iis dubitare velle, insignis aliquem stultitiæ argueret. * Dantur etiam permultæ, quæ probabiles dicuntur, quæ quasi in libra positæ ad unam partem magis, quam ad alteram inclinant. Inde tamen disciplinæ præstantiæ atque utilitati vix quidquam decedit, cum sæpe veritates certo veræ parum aut nihil utilitatis afferant, probabiles vero multo plures utilissimæ existant.

* v. c. Nihil simul esse & non esse, bis duo esse quatuor, hominem habere carnem, nam ille, qui sese ex butyro compositum putavit, haud dubie deliravit eo ipso, quo hoc putavit, etsi alias quoad cætera potuit fuisse sane mente præditus. Quæro: an quisquam pro homine sano eum habuerit, qui in meridiana luce constitutus, dubitat utrum dies an nox sit.

§. VIII.

Notum est intellectum humanum vel sensibus vel ratione cognoscere. Hæc duo, licet

licet in dijudicanda veritate separari non possint; diversa tamen plane sunt. Sensus enim individua tantum & materialia cognoscit, cum ratio universalis & spiritualia tantum percipiat. Errare hinc quis valde poterit, si ratione sola ea percipere velit, quæ mediantribus sensibus tantum cognosci possunt, & Scepticismum crassum vix effugiet. Cum enim illud ratione non percipit, quod tamen percipi posse stulte sibi persuadet, facilius nihil est, quam ut de omnibus, quæ sensu etiam cognoscuntur, sat stolide dubitet.

§. IX.

Ex superioribus notum est, dari quasdam certas veritates, plures vero probabiles. Harum characterem in sola possibilitate querere erroneum est. Certas veritates scire, probabiles dum amplectimur, opinari nos dicimus. Cum autem inter opiniones probabiles sæpe detur differentia quoad majus & minus, haud dubie magis probabile minus probabili præferendum erit, eique cum certum haberi nequeat, assentiendum.

Hoc sensu frustra negassent Stoici, Sapientem opinari debere.

§. X.

Qui, ut veritatem inveniunt, de omnibus dubitandum esse censent, mihi magis adhuc errare videntur, quam qui pretiosas quasdam margaritas pulveri immixtas habent, utrumque in plateas conjiciunt, quo pretiosa eo facilius a stercore separare queant. Verus Philosophus nihil sine ratione agit; sicuti itaque nec sine ratione aliquid affirmat vel negat; ita etiam sine ea aliqua de re dubitare haud potest. Dari autem certas veritates, de quibus cum ratione dubitari nequit supra jam ostensum est. conf. §. VIII.

§. XI.

Edificium sine fundamento extructum nunquam vidi. Ratiocinatio vero meditationis fundamento nititur. Hinc qui meditari nescit, nescit etiam ratiocinari. Occupatur enim ratiocinatio circa objectum si non plane,

plane, tamen quodammodo cognitum, hinc quo magis illud mihi est perspectum; eo perfectius etiam possum ratiocinari. Incognita autem nobis essent omnes ideæ, nisi per meditationem definiendo & dividendo nobis innotescant. Qui autem ratiocinari non novit, iudicium de aliorum cogitatis suspendere cogetur. Cui enim ideæ incognitæ adhuc sunt, quomodo ille earum nexum ostendet? & qui hoc non novit, vix de suis, nedum de aliorum cogitatis iudicare poterit.

§. XII.

Hinc facile apparet, quam parum nimia sine meditatione librorum lectio proficit. Multa enim noxia & inutilia leges, sine iudicio si legis. Ergo meditare plura, ut de aliorum scriptis, quid proficuum in iis sit, quid non, iudicare queas. Videbis sic legenda esse bona & cum ordine scripta. Confusa enim si evolvas volumina, confusam capies variarum rerum notitiam, quæ nec tibi nec aliis quidquam prodest. Videbis legenda esse

esse pauca & meditaberis plura; eaque omnia in utilitatem tuam & proximi, quæ omnium eruditionis finis esse debet.

§. XIII.

Interpretatio cum ex conjectandi principiis tantum judicet; manifestum est, eam non gignere certam & apodicticam demonstrationem, sed fundamentis niti tantum probabilibus, licet à multis non credatur. Si enim principia judicandi manifesta essent, quid opus esset interpretatione, quæ propterea adhibetur, ut sensus sermonis obscuri, clarior & distinctior appareat.

§. XIV.

Hinc verum & genuinum Interpretem de aliorum cogitatis & scriptis oportet judicare non ex suis, sed communibus, interdum etiam ipsius Auctoris principiis. Sic Atheus incongrue valde explicabit Scripturam, qui omnia ex falso suo principio judicat. Nam qui hoc negligit plerumque

er-

errabit, quod Lactantio adversus Ethnicos Philosophos disputanti saepe accidit. *

* e. g. Dum Zenonem ideo furiosum hominem appellat, quia inter vitia & morbos misericordiam posuit, vid. Lib. III. instit. divin. c. 23. quod non fecisset, si prius, quid Zenonem misericordiam intellexerit, explorasset. Intellexit autem aegritudinem ex misericordia alterius iniuria laborantis. Vid. Cicero Quæst. Tusc. Lib. III. c. 10. Confer Lipsium de Constantia Lib. I. c. 12. & imprimis Senecam de clementia. Lib. II. c. 5.

§. XV.

Qui aliorum mentem recte vult interpretari, prius seipsum cognoscat oportet. Multi enim qui felicitis interpretis nomine sibi adulantur, aut turpi nonnunquam contradicendi pruritu aut alio affectu concitati ad aliorum scripta interpretanda prouunt, omniaque verba in pessimum sensum detorquent. * Hi si modo decorum quid suadeat cogitarent, aliorum certe cogitata aequè benignis aspicerent oculis, ac sua ab aliis aspici volunt, & sic controversiarum & ca-

lu-

luminarum numerus haud parum minuere-
tur. Tutius itaque semper benigna præ o-
diofa eligitur explicatio uti bene monuit Cor-
sultissimus Dominus D. **Gerhardt** in Deli-
neat. Philos. rational. Lib. II. Cap. VI. de in-
terpretatione §. 34.

* Exempla dedit Werenfelsus in libello de lo-
gomachiis eruditorum aureo sane & multis
logicis utiliori, etsi exigua tantum partem
logices continere videatur.

§. XVI.

In interpretandis aliorum cogitatis non
parum etiam fert momenti conclusionum ad
primum principium reductio. Universale
singularia omnia & individua sub se com-
prehendit, & ex principio universali reliquæ
conclusiones omnes justo nexu sequuntur.
Quod si itaque de conclusionum veritate
quæstio oritur; tutius nihil est ac facilius,
quam si Conclusiones ad primum reducen-
tes principium, quo ordine & nexu inde flu-
ant accurate examinemus. Hoc enim ge-
nuinus est veritatis lapis lydius.

§. XVII.

Dari autem tale principium non tantum Scholarum tyrones, sed & ipsa res clamat. * Dicimus autem non solum cum Aristotelis Schola, sed & cum ipsa ratione: Nihil simul est & non est. Neque video, quomodo quis de veritate hujus principii dubitare possit, si connatam omnibus contrarietatis ideam cogitat. Universalitatem ejus frustra impugnari, universalissimæ, ex quibus compositum est, ideæ, satis vincunt. Entis enim & essentiæ ideæ ambitum nescio quid effugiat. Unde etiam fluit, propositionem hanc omni demonstratione esse majorem, cum id, quod universalissimum est, demonstrari nec possit nec debeat. Probare enim nihil est aliud, quam duarum idearum convenientiam in generaliiori aliqua idea ostendere, quod autem generalissimum est, quomodo generaliiori subordinari poterit?

* Solide & erudite hoc Consultissimus Dominus D. Gerhardt contra D. Titium defendit in del. Phil. rat. p. 66. seqq. & imprimis in disert. de Veritatis principio & criterio.

C

§. XIII.

Medicina mentis haud inepte dicitur Logica. Hinc illi, qui in docendo alios, prudentiæ regulas sequuntur, eadem omnibus applicari non posse, facile vident, perinde ac prudens Medicus febricitanti non eadem præscribit medicamenta, quæ colica laborantem tantum juvant. Omnes enim non omnium sumus capaces, nec omnia omnibus conveniunt, quod quotidiana testatur experientia. Qui liberorum educationis curam agunt, junioribus non ea, quæ adultioribus porrigunt alimenta. Sic intellectus culturam qui intendit, incipientibus facilia, adultioribus difficiliora proponat. Igitur prudentiæ didacticæ nuncium miserunt, qui a difficilioribus lectionum suarum capiunt initium.

Doce & scribe utilia, hoc omnis eruditionis finis postulat, idem autem est didacticæ ac eruditionis, circa quam versatur, finis. Prudentiæ regulæ suadent, ut nimis subtilia negligas, * inutilia enim sunt pleraque, quæ nimia subtilitate excogitata sunt, aut pro
af.

affectu hominum aut ludibrio, aut odio aliorum te exponunt. Suadet etiam decorum, ut ab omnibus iis, quæ aliis aut scandalosa aut damnosa existere possunt, abstineas.

* Ostendit hoc Seneca Epist. 82, quam ita finit: *Nihil est acutius arista. Quaedam inutilia & inefficacia ipsa subtilitas reddit.*

§. XX.

Logicam ergo nemo prudenter docet, quam genuinus Philosophus, qui vere amat sapientiam & inutilia ab utilibus accurate fecernere novit.

§. XXI.

Hi vix Logicæ, nedum Philosophiæ Doctorum nomen merentur, qui disputantes cum alio, unice gloriam suam alteriusque quærunt prostitutionem. Sophistas hi certe non Philosophos agunt; & cum decori atque prudentiæ regulas tam turpiter negligant, pro messe gloriæ merito opprobrii spinas metent.

§. XXII.

Philosophi est, aliis veritatem agnitam modeste, placide, clare & distincte proponere, non vero obtrudere: hoc enim frustra

feret: Philosophus autem sciens volensque nihil facit frustra. Non insipiens ergo Petri Poireti dictum existimo, quod de vera methodo inveniendi verum part. I. §. 8. legitur: „Qui veritatem nulla sinceritate cupit, ei per nos, quantum quidem ipse valet, delirare & insanire permittatur. *

* Facit & huc, quod apud eundem legimus de eruditione solida Lib. I. part. III. §. 35. ubi, postquam ostensum esset: *id exigere solida veritatis honorem, ut ne iis prostituatur, qui non reverenter eam ambiunt &c.* ita pergit: *sed nec etiam invitis, nec præjudicio perinaciter libenterque constrictis obrudenda est veritas: his quia frustra erit, illis quia nullius libertas (quam ne Deus quidem velit cogere) violanda est, nauseam siquidem cum odio parit, non amorem, quicquid ingeritur non appetentibus.*

§. XXIII.

Uti in omnibus rebus, quæ inter se invicem comparantur, ambigue & dubie valde disputatur, quænam altera sit præstantior: ita etiam, cum de disputandi methodis quæstio oritur, quænam altera accommodatior ad veritatem indagandam existat, anceps vi-

videtur litis alea. Contemnunt quidem multi disputandi methodum per Syllogismum, sed sine sufficienti ratione. Fatendum quidem est, methodum per *questiones* plane egregiam esse, sed requirit *etiam* disputatores maxime exercitatos & non minus felici memoria & ingenio quam acri iudicio pollentes. Ast pro incipientibus methodum si quæras, nullam invenies, quæ ad discipulorum captum accommodatior sit, quam qua per Syllogismos disputatur. In hac enim distincto & iusto ordine, si rite instituat, à singularibus ad universalia progreditur disputans, & hæc methodus præ illa longe facilior existit.

§. XXIV.

Qui Theologiæ, Jurisprudentiæ aut Medicinæ operam navantes philosophiæ studium plane negligunt, necessariis destituti subsidiis rem temere aggrediuntur: Qui vero post Theologiam, Jurisprudentiam aut Medicinam demum philosophicas discunt disciplinas, non minus errant, quam qui Moralis, Physicæ & Politicæ doctrinæ accuratam & fundamentalem quærunt scientiam, Logi-

ca tamdiu neglecta, usque dum illas absoluerint disciplinas. Pertinet huc Germanorum proverbium: **das heist die Pferde hinter den Wagen spannen.**

§. XXV.

Eo vesania quorundam processit ambitio, ut, si non ultimum loquerentur, causa sua cecidisse se putarent. Ast sapientia hoc regulis parum esse conveniens ego potius crederem. Sapiens enim aut de veritate causa sua certus est, & sic, si pertinacem experitur dissentientem, veniam dat stulticiae, reputans, nemini, qui veritatem non lubens amplectitur, eam esse obrudendam, aut si falsam eam esse cognoscit, in ea pertinaciter atque sine sufficienti ratione defendenda prostitutionem suam magis quam gloriam quaerere, haud levis vanitatis criterium esse, merito existimat.

§. XXVI.

Philosophia, quae verbo Dei revelato contradicit, non est vera Philosophia, impingit enim adversus verae Logices praecipua, cum quibus vera Philosophia semper convenit.

Errata corrigenda.

§. 1. l. 7. leg. *excludentes.* §. 4. l. 12. leg. *Aristoteles dicitur.*
 §. 5. n. ** l. 9. leg. *ut pro ad.*

••• (o) •••

Pereximie Domine Respondens,

Ratum, imo longè gratisimum mihi
 fuit, quod publici nunc juris facere
 lubet, felicit ingenii, iudicii que
 exasciati specimen; cognovi enim
 exinde præclarius tuos in studio philosophico
 profectus, quos quidem non pauci, qui Ju-
 risprudentia navant operam, flocci pendent,
 in quorum iudicio tu tamen non sine ratione
 iudicium requiris. Omne enim Jus, quo uti-
 mur, tandem rectè intelligere, ejus rationes
 funditus penetrare, & contra quosvis malitia
 perinde ac stultitia insultus strenuè tueri, quin
 ad

ad facta singularia ritè applicare posse, non est
 cujuslibet, sed ejus tantum, qui philosophia
 tum rationalis tum moralis studium cum juris-
 prudentiâ sedulo conjunxit. Qualem, Amice di-
 lectissime, philosophiæ impenderis operam, the-
 ses tuas, quas Tibi paucis tantummodo immu-
 tatis reddo, defendendo publice ostendes: qua-
 lem verò Juris studio consecraveris industriam,
 ulteriora in posterum comprobabunt specimi-
 na. Hinc eo, quo virum cordatum decet
 candore & Tibi & Patriæ & Tuis de tuo hoc
 egregio specimine animitus gratulor, & vota
 inter pro tuâ salute ardentè effusa mirificè
 gaudeo Te videre aliquando non Rabulam,
 non Legulejum sed rationalem Jure-Consul-
 tum. Vale & ama

Tuum

quem nosti

STOLLIVM.

00 A 6357

ULB Halle

002 845 008

3

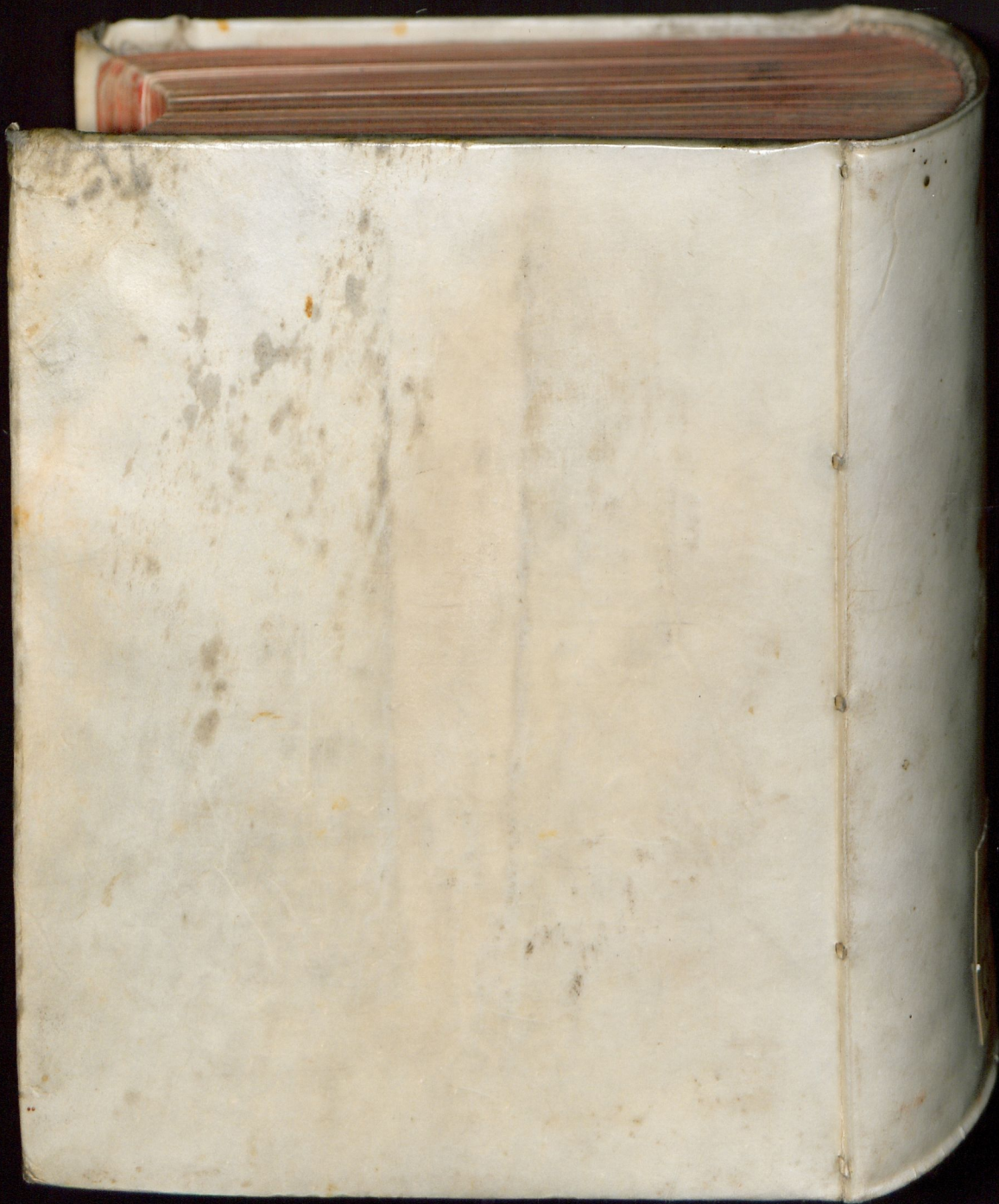

56.

v> 98

Rebo

SELECTA LOGICA

QVAE

In alma Saxonum Ducali
ACADEMIA

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO

DOMINO

GVILIELMO HENRICO,

DVCE SAXONIAE, JULIAE, CLIVIAE, MONTIVM,
ANGARIAE, GVESTPHALIAE ET
RELIQVA,

CONSENSV AMPLISSIMAE

FACVLTATIS PHILOSOPHICAE

PRÆSIDE

M. Gottlieb Stollen

LIGNIC. SILES.

publicæ Eruditorum disquisitioni subjiçiet

D. APRIL. A. O. R. C. I. O. C. C. X. I. I.

AVTOR RESPONDENS

GEORG SAMVEL GEMEINHARDT

CVRIA VARISCORVM.

J E N Æ

LITTERIS GOLLNERIANIS.

